

Анотація

Осінь 2019-го року. Відтираючи до болю руки під холодним потоком води, вона була і замкнутою, і вільною водночас у цих стінах і стінах власного страху. Від неї завжди вимагали чистоти. І навіть фарба на її пальцях здається чомусь небажаною...

25-річна Меланія – спадкоємиця українського походження прабабусі Анастасії, яка в далекому 1936 році залишила рідну землю і виїхала до Великобританії. Що тому і за цим слідувало?

Нелегко належати до вищого суспільства. Ще важче, коли цього не бажаєш. І переконання родини ґрунтуються лише на власній перевазі та приниженні чужої гідності. Давно все вирішено. І тепер власні прагнення породжують ще й страх, з яким давно розпочалася боротьба. З чого росте це коріння?

Наперекір родині, у якій не одна жертва амбіцій, Меланія закінчує художній університет. Несподіваний крок. Несподіваний етюд. І зіткнення зі страхами обличчя в обличчя. До яких відчуттів та норм моральності: осуду, співчуття чи інших прислухається вона, зіштовхнувшись з бажаною, але не зрозумілою для неї іншою частиною цього реального світу?

Синопис

До цієї теми підштовхнули міркування про мораль. З дитинства нам часто говорять: — обирай своє коло, не підпускай до свого кола! Є у цих словах раціональне зерно. Але тільки раціональне.

Сюжет:

Основа сюжету – внутрішній конфлікт, причиною якого є зверхність до людей іншого соціального стану, статусу та приниження гідності, достоїнства. Також байдужість та упередженість до людей, які якимось чином опустилися в житті. А також, які наслідки це має, і наші необачні слова. Де відбуваються події: Сюжет розгортається у Лондоні в аристократичній родині. Правила для якої понад усе. Уся родина не одне покоління займається юридичною та адвокатською справою.

"Останній дощ" — це як символ очищення та позбавлення від смутку, Анастасії та кожного з героїв, який тривав довгі роки. Зокрема, як останній шанс на очищення для батька Меланії, який і спричинив це своєю поведінкою. Також символізує дощ у прямому сенсі. У момент прибуття до Великобританії прабабусю Анастасію застав дощ, і продовжувалася та смута, яка переросла у страх і не лише у неї. Страх не перед країною, — а стереотипами власної родини. Вона була змушена покинути рідну країну через погляди батька, а також свого чоловіка Германа. І це продовжило події, які продовжили смуту. Дощ уособлює образно стіни страху, стіни упередження і також очищення.

Основні герої:

Віктор – це батько родини. Він суддя. Валерія — дружина Віктора, теж у минулому працювала адвокатом.

Їхні діти: Максим та Меланія.

А також Анастасія, якої немає уже в живих. Але щоденник якої сповідує чимало подій минулого та її переживань. А також Марія Василівна — хатня робітниця, та Наталі її дочка. Катрін — матір Валерії та Ізидор її батько. Ендрю — син Ізидора.

У книзі три сюжетні лінії:

25-річна Меланія та 29-річний Теодор. Її 30-річний брат Максим та дочка їхньої хатньої робітниці — Наталі. Також лінія батька Меланії — Віктора, яка є основною. Є ще інші сюжетні лінії, які пов'язані між собою та основними лініями.

Характеристика героїв:

Меланія — стримана, але щира; Теодор — злегка зухвалий, іронічний, та відкритий; Максим — самовпевнений, але вразливий. Наталі — рішуча, проста, але з почуттям гордості; Віктор — похмурий, суворий, прямолінійний, вимогливий, злопам'ятний, та вразливий; Валерія — прагматична, впевнена, самолюбна, чутлива; Катрін — злобна, сувора, беземоційна, прямолінійна; Анастасія — спокійна, чутлива, але сильна. Ендрю — спокійний, урівноважений, нерішучий, відповідальний;

Суть сюжету:

Героїня з благополучної родини. Вони роками дбають про свою репутацію. Будь-яка легковажність не дозволена. Їй, як і більшості таких людей, прищеплюють норми поведінки та справжні розмежування між різними соціальними класами. І уникнення з таким суспільством будь-якого контакту. Ніби його не існує, або йому взагалі немає місця. Не пояснюючи нічого, норма це чи ні. Це розвиває страх перед цим світом і нерозуміння його головною героїнею Меланією. Проте вона прагне не бути такою неживою, нелюдською, черстою та беземоційною, без співчуття. І відбувається те, що по-справжньому пізнає його. Героїня випадково знайомиться з молодим чоловіком, який має наркотичну залежність, про що вона дізнається не одразу. Це зіштовхує реально її з однією з проблем цього світу. Чи відвернеться вона від нього? Чи протягне руку допомоги? Що стане сильнішим: страх, засудження чи співчуття і людяність? Чи позбудеться вона цього страху, що такі люди — це бруд. Але суттю сюжету буде саме те, що передувало, що призвело до таких страхів осуду в її родині. І це розкриває лінія її батька Віктора, та також пов'язаного з ним минулого, яке бере початок ще з часів її прабабусі Анастасії.

Розгорнутіше про сюжет та також про кожну з частин:

Меланія — одна з головних героїнь. І саме вона пішла наперекір батькові, залишивши юридичний університет, вступивши до художнього. Ніхто з родини не поділяє її поглядів. Батька страшенно дратує її це заняття. І особливо гостро він реагує на те, коли у неї руки в фарбі. Тому є причина, яка посприяла надто деспотичному відношенню до своїх дітей та інших. Меланія впирається. А Максим навпаки прагне догодити батькові. Але все одно зіштовхується з його докорами. Як він не старався, кращим за нього Максиму не стати. І ці приниження спричиняють боротьбу між ними. Меланія батькові не перечить, але висловлює свою думку і своє бачення на світ. Тільки це не спонукає їх до боротьби, а лиш до прагнення переконати, що є речі та важливіші моменти в житті, ніж жити з перевагою над кимось.

Наталі ще з дитинства закохана у Максима, тільки він її почуття більше використовує. Також щось відчуває, але його метання і бажання не впасти в очі батька не дають визначитися. Є у родині й таємниця, яку Меланія дізнається із щоденника своєї прабабусі Анастасії, протягом усіх частин час від часу читає його. Вона дізнається, що прабабуся Анастасія була змушена покинути Україну у 1936 році під примусом свого батька та вийти заміж за того, кого їй вибирає він. Це також українець Герман. І вони разом їдуть до Великої Британії. Також суворий батько це зробив, щоб розлучити Анастасію з її коханим, звичайним сільським хлопцем Левком, з яким вони незадовго до цього познайомилися. Її чоловік знав, що вона вагітна, та одружувався з нею лише з розрахунку задля підтримки її батька.

Щоденник Меланія знаходить у середині сюжету. Там вона багато дізнається про переживання Анастасії, впізнає якісь схожі якості та переконання, також суть якихось її вчинків та поглядів, які допомагають їй зробити свій вибір. Також основним героєм є Ізидор. Це син Анастасії та того українського хлопця Левка. Меланія дізнається зі щоденника, що 1958 року Ізидор покидає свою родину: дружину Катрін та родину, і час від часу бачиться лише з матір'ю Анастасією. Він не витримує того натиску і зверхності у родині над собою та іншими людьми. Подальші покоління вважатимуть його мертвим. Хоча він знову одружився з англійкою, яка народила йому сина Ендрю. У подальшому Ендрю закохається у Наталі. Хоча різниця у віці у них буде 24 роки. Наталі не одразу прийме у собі ці почуття, адже почуття до Максима буде вважати долею. Щоб усвідомити почуття до Ендрю, їй знадобиться час. Також третьою лінією є лінія конфлікту їхнього батька Віктора з усіма членами родини. Ще з дружиною Валерією та тещею Катрін. До цього залучені інші персонажі, які відіграють важливу роль у цьому внутрішньому та зовнішньому конфлікті. Холод пробігає між усіма членами родини. Єдине, що поєднує майже усіх – це спільна справа не одне покоління та однакові прагматичні, консервативні погляди. Теодор – це другий головний герой. Йому 29 років. У восьмирічному віці, у 1991 році, він також переїхав з матір'ю до Великобританії. Їм доводилося нелегко. І ось доля його зіштовхує з героїнею, він відчуває інтерес. Вони одне одному можуть дати значно більше, і це не лише кохання. Це приносить зміни для цієї родини. І також Меланії бути чесною з собою і сформувати своє остаточне відношення до людської недосконалості. Також причиною цього стають таємниці минулого у родині.

Основні події. Опис по частинах:

1 частина «Несподіваний етюд»

Історія розпочинається тим, що минуло три роки після того, як головна героїня вступила до художнього університету. Залишилися три осінні місяці до закінчення. Отримавши завдання для дипломної роботи написати реалістичний етюд, вона вирішує попри свій страх та заборони не контактувати з нижчими за соціальним походженням людьми. Все ж таки зважується і їде до одного з Лондонських метро, Ріджентс-парк, у районі Вестмінстер.

Там вона пише сюжет про те, як молодий чоловік стоїть у капюшоні з якимись людьми. Але не встигає завершити етюд. Він, нічого не пояснюючи, вихоплює з її рук полотно і швидко зникає серед натовпу.

2 частина «Теодор»

Після першої зустрічі у метро він знаходить головну героїню в університеті мистецтв. Щоб познайомитися з нею ближче і зрозуміти, чи мала вона якісь шкідливі для нього

наміри. І йому здається це дивним, що така дівчина робила у такому явно невідповідному для неї місці ще й у такому вбранні. А мова йде про метро. Він вмовляє її ще раз побачитися, щоб віддати її роботу. Вона погоджується. Розповідається про минуле Теодора та його дитинство.

3 частина «Аромат дощу»

Відбувається друга, вже запланована зустріч Меланії та Теодора. Він повертає їй картину. Але чи побачаться вони ще, обоє не знають. Обоє обережні. І не розуміють, навіщо бачитися, адже очевидно, що різні люди. Але цікавість таки зароджується. Матір Наталі, Марія Василівна, просить її отямитися і знати своє місце. І навіть не думати про Максима. Віктор конфліктує з сином та з дружиною. Погіршується здоров'я Катрін – бабусі Меланії.

4 частина «За стінами»

Катрін майже при смерті пише заповіт. Вона також зверхньо та упереджено відноситься до Віктора. Але прагне, щоб їхнє коло й багатовікові традиції не змінювалися. Вона пропонує та обіцяє Максиму, що спадок залишить йому, якщо він припинить стосунки з Наталі. Меланія повертається із зустрічі з Теодором. Повернувшись додому, у неї відбувається конфлікт з матір'ю. І вона покидає будинок пізно ввечері і їде до подруги Беатріс на квартиру. Біля під'їзду зіштовхується з Теодором, який розповів, що провідував друга. І ноги гуляють містом всю ніч. Віктор ображає у гніві свою дружину, згвалтувавши її. Вранці, повернувшись додому, брат Максим показує їй фото з Теодором, яке прислали анонімно.

5 частина «Наміри»

Віктор також пропонує гроші матері Наталі, якщо вона вплине на розрив їхнього спілкування. Максим це чує. І про що повідомляє Наталі. Вона бачить все на власні очі. І у розпачі через мамин вчинок та слова про неї.

Кожен з родини таки дбає про репутацію, але про те, що відбувається всередині їхнього кола, мовчить.

Віктор ненавидить і недостойно відноситься до своєї дружини Валерії. У кожного свої причини та бачення.

Через якийсь час Теодор знову очікує Меланію. І запрошує її на квартиру. Надто поспішає з близькістю. Вона відмовляє та йде. Для неї це взагалі надто неправильний крок з кимось так близько та швидко знайомитися та відвідувати незнайомий дім. Весь цей період вона перебуватиме у внутрішніх метаннях, чи це необачність? А можливо, батько правий і слід обирати знайомих собі до пари. Вона ображена його станом. Та тікає. Але внутрішні переживання не дають спокою думкам і має намір вибачитися, можливо, теж негідно повелася. І їде до метро, щоб знову поїхати на квартиру до Теодора. Але у тому ж місці в метро вона бачить його саме з Беатою та якимось чоловіком. І не може зрозуміти, що їх пов'язує.

Наталі вступає у близькість з Максимом не вперше. Але цього разу у розпачі. Вона все ніяк не може побороти цієї дитячої прив'язаності до нього, біль якої сублімується у прагненні захисту у такий спосіб. Колись вони були у близькості підлітками. З того часу у них прив'язаність, хоча невизначеність. На нормальні стосунки немає надії. Відчуває себе

використаною. Та через мамину зраду робить спробу самогубства, але зупиняється. Не має змоги побороти образ, лише уникає матір та Максима.

6 частина «Щоденник»

Матір Наталі поводить ся як зазвичай. І не помічає її болю. Вона таки бере гроші, запропоновані Віктором, і обіцяє зробити все, щоб припинити спілкування її дочки з його сином.

Меланія не знає, як себе поводити з Беатою, і на розмову не наважується. Помирає бабуся Катрін. Меланія знаходить ще один щоденник прабабусі Анастасії у Катрін, який вона приховувала. Але ніколи сама не читала.

Через зраду матері Наталі у хвилину розпачу робить спробу самогубства, але отямлюється. Відбувається похорон, на який приходить і Наталі. Максим помічає її перебинтовану руку, але не хоче помічати своєї вини. І її матір також не надає ніякого значення. Меланія на похороні намагається зблизитися з матір'ю Валерією, але та відштовхує її.

7 частина «Остеронь»

Меланія дізнається, що Анастасія залишила рідну країну через батька. Також, що була вагітною від іншого. Це вона дізналася зі щоденника. І зі слів пані Марії про те, що Катрін насправді не дочка їй, а невістка. Син же її Ізидор не витримав натиску чоловіка Анастасії і пішов, як тільки народилася Валерія. Це і підтвердили записи у щоденнику. Теодор виходить на зв'язок, але Меланія його уникає.

Меланія бачиться знову випадково з Теодором. Він показує свої улюблені місця у місті. Вони розмовляють про близькість та своє відношення до цього. Його трохи шокує її відношення до цього, бо він ставить по-іншому. Але вона дає йому змогу замислитися про такі важливі речі, як не лише кохання та інтимне життя.

Через кілька днів вона знаходить у сумці лист від Теодора, який він поклав їй, коли вона була на квартирі. І вирішує написати йому у відповідь. Кладє цей лист під двері тієї квартири. І має намір піти. Але Теодор відчиняє їх і кричить на неї, він у неадекватному стані. Вона не розуміє, що з ним відбувається. І навіть боїться його. Від Теодора також звучать роздуми та розповіді про його життя, пояснення. Мама Меланії про нього досі нічого не знає. Він мало розповідає. Хоча відчуває якусь близькість з ним, коли вони ведуть розмови на різні теми.

Меланія, читаючи щоденник, вирішує поїхати до свого дідуся Ізидора познайомитися з ним. І здійснює вона цю поїздку з Наталі. Вона не відмовляється і в бажанні її підтримати також їде у те містечко на край Лондона. Спочатку вони знайомляться з чоловіком на ім'я Ендрю. Це син Ізидора. Вони познайомилися з Наталі п'ять років тому. Він на першому курсі був її викладачем і був закоханий у неї, через що і покинув роботу, бо вважав різницю у віці 24 роки занадто великою. Боровся зі своїми почуттями. Наталі не пам'ятає вже його. Бо минуло п'ять років. Вона також щось відчула тоді. Але щиро вірила у свою дитячу прив'язаність до Максима.

Меланія випадково бачиться. Теодор розповідає Меланії про свою поведінку. Тео читає той лист Меланії, в якому вона розповідає, чому відмовила йому. Що не готова до такої близькості.

Тим часом матір Валерія знаходиться у своєму розпачі, трохи п'є. Меланія розповідає матері, хто насправді її батько. Про це Валерія розповідає чоловікові. І про це дізнаються майже усі. Але після смерті Катрін та отримання спадку Максимом він стає якимось відстороненим та навіть байдужим. Максим відчуває над ним тепер верх. І вже не намагається догодити йому, і поводитися теж зверхньо. Віктор на зухвальство Максима зривається і розповідає, що його дід Ізидор живий і навіть має сина.

8 частина «Території страху»

Тео зізнається, що він з п'ятнадцяти років займається наркотиками та сам вживає. Розповідає, як це розпочалося і що спричинило. І вона опиняється на роздоріжжі: відвернутися від нього чи спробувати допомогти? Між ними відбувається щира розмова та близькість у її ж домі, до якого він вночі прийшов непомітно. Вона намагається йому допомогти змінити своє життя. Меланія зізнається матері в усьому. Але так і не зустрічає розуміння, лише категоричність.

9 частина «Відгінки минулого»

Теодор зривається. І покидає роботу в таксі та під кайфом з'являється у домі Меланії. Вона у розпачі та обурена. І остаточно йде з дому. Почуває себе розчавленою і вчинком Теодора, і черговим насміхом матері з її переконань.

Ендрю бачиться з Наталі, приїздить до її дому. Вони майже відкрито говорять, що щось між ними є. Цю зустріч бачить Максим. І зі злості слідкує за тим чоловіком. І неймовірно дивується, коли приїздить за тією ж адресою, яку сказав йому батько. Він розуміє, що цей чоловік його дядько. Максим зізнається у почуттях до Наталі, але вона відмовляє йому, навіть переживаючи усі ті моменти, як у дитинстві. У них відбувається розмова у його кімнаті. Віктор дізнається про те, що хворий. У нього рак. Але він приховує це від усіх. Йому майже все байдуже. Він все ще проти Наталі. І забороняє Меланії спілкуватися з Теодором, але не так вимогливо тепер. Хоча найбільше на цьому наполягає Валерія. Вона прагне того, щоб їхнє ім'я було нічим не заплямоване. Меланія здається сама уже робить вибір вірити у те, чого нема. Але не полишає намагання жити за власними переконаннями. Вона іде з дому.

10 частина «Чуття»

Вона пішла з дому одразу після інциденту з Теодором. І в ту ніч вона їде до дідуся Ізидора. Багато дізнається нового про того самого Левка. Ізидор встиг дізнатися про нього від матері Анастасії та навіть їздив в минулому на Україну. Меланія шукає роботу, але без досвіду нікуди не беруть. Вона влаштовується у магазин касиром. Там описується її внутрішнє відчуття на такій роботі. Вона більш спокійно спостерігає за людьми. Їй подобається. Але її викладач незабаром пропонує їй свою посаду в університеті. Ось і випускний. Вона запрошує родину. Хоча не спостерігається, що хтось прийде. Приходять усі, окрім Максима. Також приходить матір Теодора. І дає їй адресу, де вона може побачити її сина, якщо схоче. Віктор наважується на розмову з Меланією. Він зумів багато переосмислити і не лише своєї вини. Перед цим у нього відбувається розмова з Теодором. Це також його підштовхнуло до повного переосмислення. Теодор підштовхує його подивитися у вічі своїй недосконалості. І відбувається розмова з Меланією про те, що хворий. Також розповідає причини, чому він був настільки суворим. Чому змушував її мити руки. Чому так дратувала фарба на її руках. Це викликало у нього асоціації з забрудненими в крові руками. Асоціацію з брудом і усім іншим, що стало тригером. Розповідає, що ще буди дитиною почув розмову свого батька та чоловіка Анастасії.

Його вразили слова та зухвальство Германа і те, як він принижував його батька через трохи нижче походження та статус, розумові здібності та інше. І тоді у той момент у віці восьми років він зіштовхнув Германа з невисоких сходів на вулиці. І ішов дощ, і все виглядало так, нібито він сам послизнувся через вік та необережність. Але це не зупинило Віктора. Ті слова Германа були каталізатором його ненависті до людей вищого за себе статусу, а також одночасно одержимого прагнення належати до нього. Він бажав бути вищим понад усе. Через декілька років, одружившись з Валерією, він скоїв ще один злочин. Вже цілком свідомо та на емоціях. Він підсипав більше пігулок Анастасії. Вона хворіла і ніхто не підозрював, що причиною виявилось не те, що вони не допомогли. Це був 1995 рік. Тоді, намагаючись приховати сліди через поспіх, у нього розбився стакан, коли мив його. Він порізав тоді руки. І змивав кров під потоком води. Цей спогад переслідував його все життя. Він кається і не лише тому, що помирає. Просто багато що зрозумів і вже давно. І саме Меланія у цьому допомогла. Він визнає свою вину, що чинив негідно, і що вимістив усю свою злобу на життя своїх же дітей. Що він оманливої прагнув Герману довести та відповісти на його приниження, що він не є гіршим від нього.

Вона йде пройтися містом і подумати про все, що дізналася. Як вчинити їй. І щодо батька, і щодо Теодора. Чи відвернутися від цієї людини. Чи боятися усього цього?! Гуляючи, вона зупиняється на мосту і дочитує щоденник прабабусі. І знаходить запис того, що бачила, як тоді малим Віктор штовхнув її чоловіка. Але не стала ламати йому життя. Чи вчинила вона правильно, чи ні, не знала. Але зробила вибір. Що кожен сам має розмовляти зі своєю совістю. Що насправді неминучі наслідки, й інколи вони ж не залежать лише від нас. Її чоловік, на жаль, сам винен у цьому. Чи вчинила вона правильно, чи ні — розсудить для себе. Під впливом цих роздумів Меланія їде до лікарні у той же день, у якій Теодор. Вона робить вибір не відвертатися від цієї людини. І приходить розуміння, що не слід одразу засуджувати. Все має свої причини. Повертаючись, вона потрапляє під дощ. Останній сильний дощ, який наче змиває все. Вона нарешті позбавляється всіх своїх страхів перед цим світом, перед іншими людьми. Той дощ зупиняється. Коли вона заходить додому, у неї більше немає потреби відмивати, так би мовити, рук. І страху забруднитися чимось у цьому світі. Вона відчуває свободу від нав'язаних і прийнятих за норму упереджень, якими страждало кожне покоління її родини. Що не все так чорно та біло, чистота та бруд.

Уривки з твору:

«Бабуся ж Катрін, як і моя мама, абсолютно впевнені, в безкомпромісності, статичні, що робить їх неймовірно холодними зовні, і, гадаю, внутрішньо, тому, що неймовірно невимушено вони себе почувають та підносять. І, як вважають, цьому у них вчитися і вчитися. Ніщо не може витіснити опору з-під їхніх ніг, жодне стихійне лихо. Не гадаю, що їм це чогось вартує, швидше навпаки, – це іншим виникає необхідність платити надто дорого за спілкування. Та шматки цієї опори. Мені теж. П'ятдесят років бабуся віддала адвокатській справі. Чи була у неї любов до цієї роботи? — Я можу тільки міркувати, в більшості не дуже сміливо, адже кожен день робити з тим, що зовсім не цікавить, розповідає про те, що можна бути або дійсно сильною, або несповна розуму. Не схоже, що вона понад усе боялася чогось. — Лиш впевнено скажу, що не знаю. Ну це точно не подібне на той відчай, коли обираєш небажане через страшну безвихідь. Цього вона ніколи не знала. І щоб та безвихідь її б до чогось змусила. — Це не про Катрін. Не розуміла ніколи та зараз не розумію звідки ця страшна зверхність та осуд у погляді. І не думаю, що наслідки професії. Кожен її крок у її житті, у її активному житті був непохитним. За увесь той час пригадую лиш один випадок, коли їй висунули неофіційне звинувачення. Висловлені публічні зауваження були гучними. Опора таки мала тріщину. Тоді я була ще дитиною. Стоячи поряд сходів у коридорі, мене захопила зненацька у вир

сварка зі сперечань Катрін та мого тата, коли ті повернулися і ось так завершували один з численних робочих днів. Правда на її лиці подвійними випуклими смужками на лобі була перед очей. Та скільки насправді недосказаності було у кожному моменті, дні мого життя. Усі говорили так багато і діловито, але далеко не про головне. Уже тоді я все розуміла, як мені дорікали — по-своєму.»

«Але я не відвертаюся від тебе як від людини. Ти спіткнувся, неодноразово спіткнувся. І, можливо, це надто ризиковано і сліпо вірити. Але ще більше зло навіть не спробувати. — Я вдячний, що ти прийшла. Що хоча б не побоялась повірити у мене. Знаєш, сьогодні був мій останній косяк. — Злегка кутиком губ у пориві першого смутку він посміхнувся, все розумів без образ та слів. Дивись, знову дощ, повторюється і повторюється. І сьогодні. Меланіє, мерщій підстав на усю ширину долоні та лови його так, неначе він тепер останній. Бачиш, як змиває усю небажану багнюку з наших черевиків. — Інколи він навіть потрібний. — Я вже піду. — Так, іди, сьогодні у тебе особливий день. Ти знаєш? — У тебе також.

Люди говорять, що вірять у Бога. Але бояться довірити йому своє життя. Надто стали вірити просто у людину. Більше довіряю тому, хто створив літак. Не боятися на нього сідати. А тому, хто створив людину, уже самі не довіряють. Віра не ув'язнюється в тому, щоб повірити у те, що ти бачиш. Ти це бачиш і ти вже без вибору мусиш і просто повіриш у це. А повірити можливо лише в те, чого ти не бачиш, але таки віриш. Слова належать повітрю, вітру і саме тому їм вирішувати, яким буде дощ. Слово — є причиною злочину. Хто б що не говорив. Воно народжує усі бажання та усі рішення. Людина народжується з криком, не розмовляючи, щоб потім самій вибрати слова, якими вона буде розмовляти.

Моя невіра катувала мене задухою щоденно до цього дня. Плутанина уяви завершила свої етюди. Етюди в закутках пам'яті, етюди наслідків та хибних вражень. Навіть заплямоване полотно може стати чистим, достатньо світлої фарби, і це однозначно змінить відтінок. Відчуття півтонів відкривала його присутність. І блукати у темряві та не втрачаючи віру йти завжди вперед. Я ж змогла розфарбувати його темні стіни. А все решта змие дощ. Повертаюся містом по цій втоптаній моїми маленькими ступнями Флірт-Стріт уже спокійними кроками. А за плечима стихає дощ, я відчуваю це після кожного руху, кожного кроку, ось усе інакше. І рожеві босоніжки також не ті.

Я поверталася додому, а він проводив поглядом. Помалу відриваючи погляд, що торкається пліч, поступово сповзаючи на мої ступні. Я досі відчуваю той погляд. Навіть тут. — Усе як при першій зустрічі.»